

Preek van ds. Wesdorp, Wijkgemeente Oude Kerk te Zoetermeer

Gehouden op de 3^e zondag na Trinitatis, 7 juli 2019

Schriftlezing 1: Job 14: 1-13
Schriftlezing 2 : Openbaring 20: 11-15

Uit het Liedboek:

Psalm 91: 1,2
Psalm 57: 1,2,5
Psalm 71: 11,12
Lied 769: 4,5
Lied 759
Lied 747: 1,4

GEBORGEN IN DE EEUWIGE [Preek over Job 14:13 en Openbaring 20:12]

Waar zijn onze gestorvenen? Die vraag dringt zich aan je op als je als nabestaande bij het lichaam van een dierbare staat. Even geleden was je er nog, waar ben je nu? Het lijkt of de gestorvene slaapt, hij zou zo weer kunnen opstaan. In feite is dit zoals de Bijbel tegen het gestorven zijn-aankijkt. Zo ziet Jezus het. Als Hij naar de gestorven dochter van Jairus gaat, zegt Hij dat het meisje slaapt. Als Hij onderweg is naar zijn gestorven vriend Lazarus, zegt Hij dat Lazarus slaapt. De mensen lijken het wel beter te weten. Dood is dood. Het steenkoude lichaam dat niet ademt zegt genoeg. Een definitief einde is de dood voor ons. En zo leven we alsof we vlak voor winkelsluiting leven. In alle haast moet alles gepakt worden. Zo kijken wij er tegenwoordig anders tegenaan dan hoe men er vroeger over dacht. Met eerbied voor de ouderdom zij men vroeger: hij is er bijna. Ons levensgevoel zegt over zo iemand: hij is er bijna geweest. Dit laatste stemt tot somberheid, want wie er geweest is, heeft alles verloren. De oude uitspraak 'hij is er bijna' werd ingegeven door de hoop en het geloof: het beste komt nog. Zo bemoedigt de Bijbel ons, sterfelijke mensen ook: het beste komt nog, maar misschien op een andere manier dan we denken.

Het wordt uit somberheid gezegd: ik wou dat ik dood was. Deze somberheid druipt er bij een man als Job van af. Maar hij heeft recht van spreken: in zijn leven heeft hij alles verloren. Zijn kinderen en zijn bezittingen. Daarna ook zijn gezondheid verloren. Alleen zijn leven heeft hij nog. Maar wat is dat waard als je zwaar lijden moet? Ik wou dat ik dood was. Job verlangt verlost te zijn van zijn lijden, maar dat hij wenst dood te zijn, is niet een sombere hopeloosheid, maar een verlangen naar verlost te zijn in God. Luisteren we naar de tekst, hoe Job het zegt. Ten eerste: Geef mij, God, een schuilplaats. Voor Job is dat een schuilplaats in het dodenrijk. Ten tweede: Verberg mij in de schuilplaats totdat de storm geluwd is. Totdat de woede geluwd is, zegt Job. Is dat Góds woede? Hij zegt het wel. Is God woedend dan? Is God gevaarlijk? Ja, God is woedend en gevaarlijk, alleen we moeten weten op wie Hij woedend is en voor wie gevaarlijk. Ten derde: Stel een tijd vast en kijk dan weer naar mij om. Naar mij omkijken is niet een bezoekje brengen, maar het is een werk van God, waarin Hij je tegenwoordig stelt. Je was verleden tijd, je was verdwenen, maar als God je gedenkt, je tegenwoordig stelt, dan ben je er

weer, dan leef je. Wat Job hier zegt over het gestorven zijn, zijn drie dingen: je bent in een schuilplaats, je bent in een veilige rust, en God wekt je op. Dit is Bijbels denken over gestorven zijn: je bent in een schuilplaats, je bent in veilige rust, je wordt opgewekt. Van dit geloof is de Bijbel doordrenkt. En dan is het in de schuilplaats zijn als een overnachting, zingt Psalm 91. Wie in de Schuilplaats van de Allerhoogste is gezeten, overnacht in de schaduw van de Almachtige. De Schuilplaats van God, het is God zelf. Bij U schuil ik, HERE, zingen Psalm 31 en 71, liederen die over ouderdom en over het einde van het leven gaan.

God is de schuilplaats omdat God de Levende is, meer nog, Hij is het leven zelf. God is leven, en dit leven is zo'n intens licht, dat er geen schaduw van de dood in God bestaat. In onze wereld bestaat God niet. In God bestaat de dood niet. De dood is zo'n vreemd verschijnsel, onze oosterburen zouden zeggen: een Fremdkörper, dat er geen enkele regeling getroffen wordt, waarom de dood zou mogen bestaan in de Bijbel. De dood is er wel, maar in de Bijbel is de dood een tijdelijke ziekte, een ongewenste gast, die zo gauw mogelijk weg gejaagd moet worden. De woede van God is gericht tegen de dood. En tegen allen die met de dood heulen. Alle wetten in de Bijbel zijn gericht op het leven en tot bevordering van het leven. Daarom, wie in God is, die is in het leven, die is vrij van de dood. God is eeuwig, God is eeuwig leven. Wie in God is, is geborgen in de Eeuwige. Dat God de eeuwige is, betekent dat God niet tijdelijk is. In God is er geen voorbijgaan van dag en nacht. Dat begrijpen wij maar moeilijk dat God niet onderworpen is aan de tijd. In God zijn eeuwen van deze wereld omvat in Gods ene dag. Alle tijden zijn in God gelijktijdig. Er is een uitdrukking die zegt, dat wie gestorven is, dat die uit de tijd is. Dat betekent, dat die overgegaan is in Gods eeuwigheid. Voor die zijn er geen dagen en nachten meer.

Met het oog op een troostvolle boodschap, heb ik gisteren twee boeken uit mijn kast gehaald. Het eerste is het boek "Waar zijn onze doden" van de Amsterdamse hoogleraar wijlen Prof. Van Niftrik, en het tweede boekje: "De doden weten niets" van een vrijgemaakt gereformeerde predikant ds. Vonk. Dat is niet zo'n aantrekkelijke titel, "De doden weten niets" (tekst uit Prediker). Met deze negatieve titel wil ds. Vonk iets heel positiefs zeggen. Namelijk dit: als onze doden hun ogen toegesloten hebben, dan openen zij daarna hun ogen in de nieuwe wereld, als Christus' heerlijkheid zich openbaart over onze aarde. Onze doden zijn vanuit dit leven ontslapen, en zij worden wakker in de opstanding der doden. Wat ertussen is geweest, de tijd tussen hun sterven en het moment van hun opstanding, van die tussentijd hebben zij geen weet, en geen beleving gehad. Dat is vergelijkbaar met onze nachten: als wij een goede slaap hebben gehad, zonder wakker worden, zonder dromen, dan is voor ons de lengte van de nacht geen beleving geweest, het is alsof wij gingen slapen en weer wakker worden. Wij hebben wel het heerlijke gevoel als wij een lange nacht hebben geslapen, dat wij uitgerust zijn, maar dat de nacht lang is geweest, dat weten wij niet.

Zo is het ook met onze gestorvenen. Het is voor hen: ogen dicht, en dan ogen open. Voor hun eigen beleving ligt daar geen tussentijd tussen. Wij, levenden, vragen ons af: ja, maar waar zijn nu onze doden? Het zal voor de meesten van ons waarschijnlijk een volkomen nieuwe en vreemde gedachte zijn, dat onze doden inslapen, en direct daarna opstaan. Zo beleven zij het. Er is voor hen geen tijdsverloop. Wij beleven de tijdsverloop wel; voor de één is er een

gedenken van een jaar, voor een ander een gedenken van jaren. Wie in Christus gestorven is, is ontslapen, d.w.z., zoals onze Here Jezus van de dochter van Jairus gezegd heeft, dat zij sliep, zo slapen onze doden eveneens, slapen om op te staan. Onze gestorvenen zijn geborgen in het volbrachte werk van Jezus Christus; hun namen zijn opgenomen in het boek des levens. Onze Here Jezus noemt de God van Abraham en Izak en Jacob de God der levenden. Abraham, Izak en Jacob zijn reeds duizenden jaren dood. Maar de Here God overspant het gehele tijdsverloop. Ook voor Abraham, Izak en Jacob geldt, dat zij gestorven zijn, en opstaan. Voor hun beleving 'ogen dicht en ogen open'. De God der levenden staat er garant voor, dat het met Abraham, Izak en Jacob niet afgelopen is, maar zij staan op. Voor God is dat realiteit, zoals voor ons het hier in de Oude Kerk-zijn een realiteit is.

En dan zijn zij het zelf, die opstaan. Abraham in persoon, Izak in persoon, Jacob in persoon, en zij allen, die in Christus ontslapen zijn, zij zijn het zelf, wie zij hier geweest zijn, en niet iemand anders. Wie hier Kees Wesdorp is geweest, zal het daar ook zijn, alleen waarschijnlijk met een andere naam, niet door vader en moeder gegeven, maar een naam door God zelf gegeven. Nog veel persoonlijker en veelzeggender, met rijkere betekenis, dan onze namen hier in de regel hebben. En wie mijn vader en moeder voor mij geweest zijn, die zijn voor mij zuster en broeder. Wie mijn moeder en vader zijn geweest: dan zijn zij zonder ziekte in het lichaam, geen hartkwaal, geen vocht achter de longen, geen tumor en geen blindheid. Die in Christus zijn ontslapen, staan op in de eerste opstanding (Opb. 20). Na de eerste opstanding zal de tweede opstanding der doden plaatsvinden. De eerste opstanding is de opstanding tot heerlijkheid. In plaats van onderworpen te worden aan het oordeel, zal deze opgestanen juist recht gedaan worden. Allen zullen wij voor Christus' rechterstoel verschijnen, niet tot schrik, maar tot blijdschap, tot verlossing, tot genoegdoening. De strijd die wij hier gestreden hebben, zal daar tot overwinning komen. De tweede opstanding is de opstanding tot het oordeel.

Er staat, dat er boeken worden geopend, en de doden geoordeeld worden op grond van hun werken, die in de boeken opgetekend staan. De werken van een mens. Wij weten, dat de werken van een mens niet zaligmakend zijn. Eerder zijn de werken van een mens een oorzaak tot oordeel. En zo zal het zijn, dat de werken van mensen een getuigenis zijn, dat zij niet te verontschuldigen zijn. Zo hebben de werken van een mens een negatieve functie. Je zou kunnen zeggen: die boeken die geopend worden, zijn negatief, en de zondaren zouden er heel wat voor willen geven, dat die boeken gesloten blijven. Maar zij worden geopend. En nog een ander boek werd geopend: het boek des levens. Dit boek nu is bevrijdend: want wie gevonden werd in dit boek des levens, die werd niet geoordeeld op grond van de werken. En als ik de woorden van Johannes over het laatste Oordeel op mij in laat werken, dan lijkt het, of er éérs in het Boek des Levens wordt gelezen. De Rechter is verlangend om de namen van de mensen in het Boek des Levens te vinden; eerst kijkt Hij er naar, dat zij van Christus zijn, in zijn Naam gedoopt. Zo positief is Zijn gezindheid, zo welwillend is Hij jegens de mensen. Pas als zij niet gevonden werden in dit boek, werden zij blijkbaar geoordeeld op grond van hun werken, die in de andere boeken staan opgetekend. Dus het vinden van de naam van de mensen in het Boek des Levens is voor de Rechter voldoende; dat is voor Hem reden genoeg tot vrijspraak.

Wat is nu dit Boek des levens? In het volgende hoofdstuk van de Openbaring wordt dit boek met een wat langere naam genoemd: Het Boek des levens van het Lam. Het Boek van het Lam. Het boek van Christus. Met het handschrift van Zijn bloed heeft onze Here Jezus Christus het Boek des levens geschreven. Met Zijn bloed heeft Hij geschreven de namen van hen, die Hij gekocht heeft met Zijn kruis. dat zijn zij die geloofd hebben en gedoopt zijn. Dat zijn zij, die belijden dat Jezus hun Koning is. Als u met uw mond belijdt dat Jezus Heer is en met uw hart gelooft, dat God hem uit de dood heeft opgewekt, mag u weten dat uw naam opgetekend staat in het Boek van het leven. Dit is uw eerste opstanding. Met het geloof en de belijdenis daarvan staat u op tot de vreugde in de tweede opstanding. Want dankzij het Boek des Levens van het Lam is er geen oordeel meer over hen, die daarin staan opgetekend. Zo is er geen veroordeling voor hen, die in Christus Jezus zijn, schrijft Paulus in Romeinen 8:1.

Bij het oplezen van het Boek des Levens zal uw naam klinken, en u mag antwoorden en roepen: present, Here! Dan is de Here God blij, als Hij u begroeten mag. In Christus Jezus hoeft u geen angst te hebben voor het oordeel. Want daartoe bent u gedoopt, wat het Doopgebed zegt: dat u zonder verschrikken voor Christus' rechterstoel zult verschijnen. Zijn heerlijkheid geeft Hij u, de heerlijkheid van het nieuwe Jeruzalem. Dan zijn wij door de tweede opstanding gekomen op de nieuwe aarde, en dan zijn de eerste en de tweede dood totaal vernietigd. Zalig en heilig bent u, intens gelukkig, omdat u aan de tweede opstanding deel zult hebben omdat u vandaag deel mag hebben aan de eerste opstanding. Geprezen zij Jezus, onze Koning en onze Verlosser, die dit geweldige werk voor ons volbracht heeft. AMEN.